

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת פנחס - י"ט תמוז תשפ"ו × עלון 198

בהשגחה

האבחנה שמשנה את הכול

הוא רץ לרופא ובכה לפניו: "אני פשוט לא מסוגל יותר".

הרופא בדק את כל הבדיקות הרלוונטיות ואמר לחולה: "יש לך כמה מחלות, אבל לפני הכול אני רואה שהשתייה שלך בעייתית. כמה אתה שותה ביום?"

"שלושה ליטרים", ענה החולה, וציין לרופא את סוג השתייה שהוא שותה.

הרופא נבהל ואמר: "עכשיו אני מבין את הכול. במקום לשתות מים, שיביראו אותך, אתה שותה משקה שמביא את כל המחלות". רוצים להתקרב להקב"ה, רוצים חיים טובים, רוצים לעבור את העולם הזה בצורה הטובה והיעילה ביותר.

יש רופאי גוף, ויש רופאי נפש.

אנשים הלכו והולכים תמיד לצדיק הדורות, שילמדו אותם כיצד להתקרב לה'.

כשהיו באים לרבי שלמה מקארלין זי"ע, בין אם כדי להתקרב לה' ובין אם כדי לפעול ישועה בדבר גשמי, הוא היה אומר:

"הפעולה הראשונה שהוא פועל בחסיד שנוסע אליו - היא שהוא לוקח ממנו את השכל, שלא ילך עם שכל אלא עם אמונה".

הצדיק, שרצה לפעול טוב לאנשים, דבר ראשון לקח מהם את הדבר שהכי מזיק להם - השכל.

אדם רוצה להבין: למה? למה? למה?

למה אין לי דירה, כפי שאני כל כך משתוקק? למה אין לי נחת כפי שאני רוצה? למה אין לי ראש טוב כמו שיש לאח שלי?

ושאלות ה"למה" יכולות להימשך לעשרות עמודים מלאים. והצדיק הבין ששאלות ה"למה" הוא המזיק הגדול ביותר.

אם אדם רוצה לחיות חיים טובים, הדבר הראשון הוא לזרוק את ה"למה". להאמין, בלי שום הבנה, שהוא לבדו עשה, עושה ויעשה לכל המעשים, והכול לטובה.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

העיור שנפקחו עיניו

היהודי שגילה מדוע נוהג הוא להביא 'לחיים' ומזונות ביום הילולת הצדיק רבי שלמה מקארלין, ומדוע רוקד הוא ומפזז בכל כוחו בעת סעודת ההילולא.

הצדיק, אלא שאז נאמר לי כי יצא הרבי אל מחוץ לעיר לשאוף אוויר צח. הסיעו אותי לעבר המקום שבו שוה הרבי. ניגשתי אפוא לפניו והזכרתי את עצמי כי זקוק אני לרפואה שלמה, וביקשתי שיברכני שאתחיל לראות בעיני.

נשא הרבי הקדוש רבי שלמה את קולו ושאלני:

"האם מאמין אתה שהקדוש ברוך הוא יכול לשלוח לך רפואה שלמה ולהאיר את עיניך?" "אני מאמין!" עניתי לרבי.

"עדיין אין זו אמונה חזקה דיה!" אמר הרבי. "האם אתה מאמין באמת?"

"כן" השבתי.

שוב ושוב התעקש הצדיק וביקש לחדד את אמונתי ולהביאני לכדי אמונה שלמה ואמיתית. "האם אתה מאמין באמת שלמה ובלבב שלם, שהקדוש ברוך הוא, בורא ומנהיג העולם, יכול לרפאותך?"

"כן, רבי, עכשיו אני מאמין באמת!" זעקתי בכל כוחי מנהמת ליב.

אך אמרתי את הדברים, ואז אירע הנס הגדול! עיני נפקחו והתחלתי לראות ככל אדם. התקיימה בי הברכה 'ברוך אתה ה' פוקח עיוורים'!

עכשיו מבינים אתם על מה ולמה קשור אני כל כך לצדיק רבי שלמה מקארלין! הרבי הקדוש החזיר עמוק אל ליבי את האמונה השלמה בבורא עולם, שהוא כול יכול ובידו לשנות את הטבע כהרף עין, כי הוא מנהיג העולם היחידי והאמיתי, ובזכות האמונה הזאת התחלתי לראות ונפקחו עיניי ומי לנו כרבי הקדוש רבי שלמה מקארלין, שאמר: "המופת הגדול ביותר הוא - להכניס את ה' יתברך לליבו של יהודי..."

× × ×

לרגל כ"ב בתמוז, יום הילולת הרבי הקדוש רבי שלמה מקארלין זי"ע, הטמון בעיר לודמיר.

בשנת תרנ"ב עלה לארץ הקודש הגאון החסידי המופלא רבי שניאור זלמן פרדקין, בעל התורת חסד מלובלין ומחסידיו של בעל הצמח צדק מליובאוויטש. ר' שניאור זלמן פעל רבות למען יושבי ארץ הקודש, ויחד עם הרבי הקדוש רבי דוד צבי שלמה מלעלוב הקים את בית הדין של כוללות החסידים. בחצר בתי ראנד קבע רבי שניאור זלמן את מגוריו, ורק לאחר הפצרות רבות נעתר לקבל על עצמו את עול הרבנות. הוא התפרסם גם בקרב בני ירושלים כבעל רוח הקודש, ורבים מסרו לפניו פתקאות לעצה וברכה.

וכה סיפר רבי שניאור זלמן לבני ירושלים:

אספר לכם סיפור נדיר ומופלא על צדיק קדוש שנפטר לפני מאה שנה, הלוא הוא הצדיק רבי שלמה מקארלין, הטמון בעיר לודמיר.

יהודי מבוגר הכרתי, אשר בכל שנה ושנה בהגיע יום כ"ב בתמוז, היה מנדב בבית הכנסת משקה ומזונות לטובת נשמתו של בעל ההילולא, הרבי ר' שלמה מקארלין זי"ע ה"ה. באותם ימים שררו עוני ומחסור, ונדיר היה שיבוא מאן דהוא ויגיש לפני הקהל 'לחיים' בנדיבות כה רבה. ולא זו בלבד שתרם את הכיבוד, אלא אף בעת סעודת ההילולא שנערכה היה האיש רוקד ומקפץ על השולחן בהתלהבות אדירה, עד לאפיסת כוחותיו ממש.

כשהיו הסובבים שואלים את האיש לפשר שמחתו הגדולה, תל הסיבה שלפיה שומר הוא על מנהג זה להביא 'לחיים' ביום היארצייט של הצדיק מקארלין - היה האיש פותח ומספר את המעשה הנורא שבדידיה הוה עובדא:

סומא ועיוור הייתי, כבויות וחשוכות היו עיניי, וימים רבים מהלך הייתי בעצבות גדולה. יום אחד הציעו לי מכריי לנסוע ולחלות את פני הרבי הקדוש רבי שלמה מקארלין, כי ידוע הוא במופתיו הגדולים, ובברכותיו שרבים נושעו על ידו. הגעתי למקום מושבו של

× הבית נעלם ×

באחת משיחותיו הנפלאות של כ"ק אדמו"ר מקוידניב שליט"א בענייני אמונה וביטחון, סיפר הרבי את המעשה הבא:

ישבתי במטוס, והמושב שלידי היה ריק, אחד הנוסעים הבחין בכך, ועל אף שהיה לו מקום אחר, ביקש לשבת לידי. היה זה יהודי יקר, שעושה רושם פשוט, ורק כאשר משוחחים איתו רואים איך הוא רואה בכל דבר השגחה פרטית. התחלנו לשוחח בעניינים של אמונה וביטחון, ובתוך הדברים סיפרתי לו מעשה שהיה לפני כמה ימים:

הגיע אליי יהודי שבור ורצוף. הוא גר בדירה קטנה עם משפחתו הגדולה, וכבר חודשים ארוכים הוא מחפש דירה גדולה יותר. סוף סוף הוא מצא דירה כלבבו עם כל המעלות, שיש בה אפילו חדר לאורחים. הוא פגש את בעל הדירה, וכבר דיבר איתו בסגנון שהוא ממש עומד לקנות את הדירה.

"זו דירה שנמכרת בשיטת המכרז", הזכיר המתווך. "כבר יש הצעה של גוי שמצאה חן בעיני בעל הדירה. אם תגיש הצעה של מחיר הגבוה רק ביורו אחד יותר - הדירה הזו תהיה שלך!"

היהודי ממש התרגש. כפסע היה בינו לבין הדירה. כל כך ברור היה לו מה צריך לעשות כדי שהיא תעבור לרשותו: הוא רק מנסח את ההצעה, כותב על דף, שולח בפקס, והשאר מובן מאליה.

מה ששיבש את הסיפור הזה היה, שכשהמתווך דיבר איתו ביום שיש, הוא אמר לו שהמכרז מסתיים בשבת - מה שאומר שעליו להזדרז לשלוח את ההצעה לפני שבת.

היהודי, שחפץ כל כך לקנות את הדירה הזו, ישב וכתב הכול בצורה מסודרת. ואז, כמה רגעים לפני שניגש למכשיר הפקס, הדפים נרטבו ויצאו מכלל שימוש. צריך לכתוב הכול מתחילה.

הוא ישב וכתב, אבל הזמן התאחר. חצי שעה לפני שבת, והוא עדיין לא סיים. "זהו", אמרה אשתו, "עוד מעט שבת, וכבר אי אפשר לעסוק בזה. תמשיך אחרי שבת."

הוא שמע לקולה, אישה כשרה וצדקנית, שגם היא רוצה מאוד דירה גדולה יותר, אבל השבת יקרה לה הרבה יותר. הם פינו את כלי המוקצה, ופנו לקבל את שבת המלכה.

ביום ראשון הוא רצה לשלוח את ההצעה שעמל עליה, אבל אז הודיע לו המתווך בצער שאין כבר מה לעשות. הדירה נמכרה לגוי. היהודי שכמעט קנה את הדירה, סיפר לי את כל זה ואמר: "אולי בכל זאת הייתי צריך להמשיך לכתוב את ההצעה ולשלוח אותה?" אמרתי לו, "וכי אינך רואה שריבוננו של עולם כיוון זאת כך שהדירה תישמט מידך? זה הרי ממש מעבר לטבע, שהדפים ירטבו רגע לפני שאתה שולח אותם! אמנם אנחנו עדיין לא רואים בעיניים את הטובה הגדולה שתצמח לך מכך שהדירה נמכרה למישהו אחר, אבל בטוח שזה הכי טוב!"

חיזקתי אותו במילים של אמונה וביטחון, ובירכתי אותו מעומק הלב שעוד ימצא את הדירה הנכונה לו.

הנוסע שישב לידי במטוס, הקשיב לסיפור בתשומת לב ואמר לי, "איזו השגחה פרטית! ממש יופי של סיפור. כדאי שהיהודי הזה ישמע את מה שקרה לי. זה יחזק אותו. הרבה פעמים איננו רואים את הסוף הטוב של הסיפור, אבל אנחנו בטוחים שהוא קיים. אצלו עדיין לא רואים את זה, אבל אצלי כן".

וכך הוא סיפר:

לפני שבע עשרה שנה ביקשתי לקנות דירה בארץ ישראל, ובשל כך הסתובבתי בארץ די הרבה זמן. המתווך הציע לי דירה יוקרתית בהרצליה, שבעל הדירה דרש בעבורה מיליון ומאה אלף שקלים - סכום שבאותן שנים נחשב גבוה מאוד בשביל דירה. אמנם יש לי היכולת לקנות דירה במחיר גבוה, אבל לא עד כדי כך. אמרתי למתווך שאני מוכן לשלם עד מיליון שקלים.

התחיל דיון. בעל הבית היה עקשן, וגם אני, אבל עם השיחות הלך וחזור הפשיר משהו, ואני נכנעתי. הסכמתי להוסיף עוד חמישים אלף שקלים. "מיליון וחמישים אלף זה המקסימום שאני מוכן לשלם!" ככה הודעתי.

בעל הבית המשיך להתעקש, ואז פרצה מלחמת לבנון השנייה. המחירים ירדו, והוא נלחץ והעביר לי את המסר: "מוכן למכור את הדירה במיליון וחמישים אלף".

קיבלתי את ההודעה בד' באב, בתוך תשעת הימים. התקשרתי לרב שלי, הרב יוסף כהן מירושלים, ושאלתי אותו האם לחתום חוזה. הרב אמר לי, "אל תחתום חוזה בתשעת הימים. חכה לט' באב".

חזרתי למתווך ואמרתי לו שאני רוצה את הדירה, אבל על החוזה אחתום רק בט' באב.

עד ט' באב הסתיימה המלחמה, המחירים עלו שוב, בעל הבית חזר להתעקש על מיליון ומאה אלף, ואני ביטלתי את כל ההתקשרות עם המוכר. אין דירה ואין נעליים. חזרתי לחו"ל מאוכזב ומתוסכל. שישה חודשים הייתי בארץ, וחזרתי בלי כלום.

עברה תקופה, ושוב התעניינתי ברכישת דירה בהרצליה. נסעתי לארץ ישראל והסתובבתי עם מתווך ברחובות הרצליה. "אני לא רוצה להיכנס לרחוב ששם נמצא הבית שכמעט קניתי", הזהרתי את המתווך, "יהיה לי קשה לראות שהוא שייך לאדם אחר".

הוא השתדל, ונזהר לטייל איתי רק ברחובות הסמוכים. עבר איתי מדירה לדירה, אבל בשלב כלשהו הוא לא שם לב, ונכנס איתי לרחוב ההוא. אני מכיר את הרחוב, מכיר את הבית, מכיר את הבית שלידי הבית, ונעצר ליד שטח הרוס. "לא צריך להיות כאן בית?" אני שואל את המתווך.

"היה", הוא עונה לי, "אתה לא יודע מה קרה?"

"מה קרה?"

"מישהו קנה את הבית והחליט לשפץ אותו. הוא קרא למהנדס שיבדוק את הבית, וזה נבהל ממש בראותו את היסודות והקירות. הוא הזהיר את הקונה, 'אי אפשר לגעת כאן בשום דבר!' והזעיק את העירייה. העירייה שלחה את השליחים שלה לבדוק לעומק את מצב הבית, והוא הוכרז כמבנה מסוכן."

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

הבוטח בה' - יגדל ויתכבד וישמור על מקומו

הַמַּעֲלָה הַעֲשִׂירִית. נִפְשׁוּ לְהַכְרִית. בַּעַל הַכִּמְיָה בְּהוֹדֵעַ עֲנִינוּ
הַשְׁתַּדְּלוּתוֹ וְטִרְחָתוֹ. סִבַּת מִיתָתוֹ. מְהֵפֵךְ הַנְּהָגָת עוֹלָם בְּקִנְיָנוּ
וּבַעַל הַבִּטְחוֹן. בְּעֵינֵי הַכָּל יָחוּן. יִכְבְּדוּהוּ כָּלֵם בְּהוֹדֵעַ בִּטְחוֹנוֹ
יִתְבָּרְכוּ בְּקִרְבָּתוֹ. יִשְׁמְחוּ בְּרֵאיוֹתוֹ. הַצֵּלָה תִּקְנֶה וְשִׁמְרָה בִּשְׁכוֹנוֹ

× הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ×

חבר של המנהל

המכונות פועלות במרץ רב, פולטות פחמן והמולה. העובדים ניצבים על מקומם הקבוע, עושים את תפקידם. כל אחד יודע מהו חלקו בתוצאה הסופית, ומכיר את כללי ההנהלה. תוצאה סופית מקסימלית, יעילות וזריזות הם חלק מחוקי המפעל. בטלנות זו עילה לפיטורין ללא היסוס.

כל העובדים מודעים לכך, ועושים הכול כדי להימנע מפיטורין. בנימין הוא היחיד שמרשה לעצמו לגשת למטבחון להפסקת קפה גם כשמנהל העבודה משקיף עליו. הוא היחיד שלא מדויק בזמנים, ושלא פעם גם יוצא מוקדם מהמפעל. משום מה, איום הפיטורין מדלג מעליו.

חולפות שנים, פועלים מזדקנים ומתחלפים באחרים, ותיקים מוצאים את עצמם מחוץ לעשייה - ובנימין נטוע על מקומו, כאילו היה העובד הכי יעיל במפעל כולו. כאילו, חרוצים ממנו מוצאים את עצמם מפיטורים, ורק בנימין, זה שכינו אותו 'עצלן' - עדיין מקבל משכורת כסדר.

ויום אחד העז אי מי להפנות למנהל את השאלה שהצטופפה לכולם על הלשון: מה יש בבנימין, שאין באף עובד אחר? מהי החסינות שלו?

חיך בעל הבית: "בנימין?! הוא ידך נפשי. הוא סומך עליי, ואני סומך עליו. הוא מעריך אותי, ואני מרגיש קרוב אליו. איך אוכל לפטר אותו?!"

בעל ביטחון הוא כביכול 'חבר' של הקב"ה. הוא סומך על הנהגתו בכל מצב, ותמיד נשאר ידיד של ד'. בעל ביטחון מבין ומרגיש תמיד שהכול לטובה. כביכול, הבורא יכול לסמוך על נאמנותו שתמיד יישאר ידיד טוב, אף במצבים קשים! ד' רוצה ידידים כאלו, ולכן אפילו רשע שבוטח - חסד יסובבנו! הוא אינו מפחד מעין הרע ומכל מיני פורענויות המתרגשות ובאות לעולם, ואף אם נכשל חלילה בחטא - אינו זז מביטחונו, כי הוא ידיד ד'! וגם הבורא לעולם לא יעזוב אותו! כפי שהגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל היה אומר: "אני כל כך קרוב לד' יתברך, עד שאני הולך עימו תמיד ממש יד ביד!"

'אם אתה רוצה לגור כאן', אמר המהנדס לקונה, 'אתה צריך להרוס את הבית כולו ולבנות אותו מחדש'."

כך יצא שהקונה המאושר קנה מגרש במחיר של בית בנוי, וההפסד כולו שלו. ואני, שחיכתי לט"ו באב כדי לחתום על החוזה, ניצלתי מהעסקה הכושלת הזו. ומסיים האדמו"ר שליט"א ואומר: ראו כמה יפה שיחתו של היהודי הזה, שרואה השגחה פרטית בכל דבר!

× בית נאמן בארץ ישראל ×

הבן שלנו, הבחור המופלג בתורה ויראת שמיים - ולא במליצה, נדד למקום תורה ושקד על תלמודו בשיבה בארץ ישראל, ושם הוא נקשר בעבודות לרבי ולקהילה שבארץ הקודש. כשהגיעה העת לדבר בו נכבדות, הוא ביקש שנחפש לו שידוך של מישהי שתמצא לבנות את ביתם בארץ ישראל, ולהתגורר בה לפחות בשנים הראשונות.

השתדלנו בשבילו. שם טוב היה לו, לבן שחנן אותנו ד'. הציעו לו הצעות נכבדות מהאזור שבו אנו מתגוררים, בחו"ל, אבל כששמעו שהוא מעוניין לגור בארץ, הורדו ההצעות. כך חלפו כמה חודשים. הצעות ירדו באותו קצב שהן עלו, ומשראינו שהעניין אינו מתקדם, הגענו למסקנה שכנראה רצון ד' הוא שנתפשר בעניין.

דיברנו עם הבן שלנו. הוא סבר וקיבל, וכאשר עלתה ההצעה הבאה, ובצד של המדוברת לא התלהבו מהמגורים בארץ, בכל זאת אמרנו כי אם זהו החיסרון היחיד, אנו מוכנים להמשיך.

זו הייתה הצעה טובה של בת למשפחה חשובה. העניינים התקדמו על הצד היותר טוב, ועם תחילת 'בין הזמנים' של הקיץ, קראנו לבנו שיבוא הביתה כדי לסגור שידוך בשעה טובה.

הוא הגיע, ונכנהוג במקומו, השדכן שוחח איתו והכין אותו לפגישה. הוא התרשם ממנו מאוד, וסיפר לנו כי תענוג היה לו לשוחח עם בחור בוגר ומבין עניין, שהוא בעל שאיפות לגדול בתורה.

החל סבב של פגישות, וכאן העניין נעצר. לפתע הם קלטו שהסגנון שלנו לא מתאים לסגנון שלהם, וירדו מהשידוך.

אם כל שידוך שלא נסגר מותר אחריו שובל של כאב ואכזבה, כאן נותרנו בהרגשה ממש קשה. בשביל מה הורינו לבן שלנו לעזוב את ארץ הקודש ולטוס טיסה ארוכה כל כך? כל בחור מתרגש בדרכו מהשיבה הביתה, כשאומרים לו לבוא למטרת שידוך: אם הישיבה היא במרחק עשרים דקות מהבית, הוא חושב על כך עשרים דקות; אם הוא נוסע שעה - הוא מתרגש שעה; ואם הוא בדרך של ארבע עשרה שעות, אז הוא כבר ארבע עשרה שעות בדרך להיות חתן...

כאב לנו על הכאב של בנו. סיפרנו לו כי העניין נעצר, והתחזקנו יחד באמונה וביטחון כי הכול לטובה. הסתפקנו האם לשלוח אותו מיד חזרה לארץ, או ליהנות מקרבתו במשך שלושת השבועות שנותרו עד תחילת זמן אלול בישיבה.

לבסוף הוחלט שהוא יישאר. מי ששם לב להחלטה הזו, היה השדכן. הוא כבר הכיר את הבן שלנו היטב, אחרי ששוחח איתו בארבע עיניים וראה איזו סחורה משובחת הוא. הוא נזכר בשידוך שהציע לנו בעבר. דווקא אז הבת כן הסכימה למגורים בארץ, אבל הרעיון ירד מסיבות אחרות.

כעת, אחרי ההיכרות המעמיקה, הוא החליט לנסות שוב. הכביר בשבח שני הצדדים, והבטיח שהוא מדבר רק אמת. הבחור כבר היה בבית, מוכן ומזומן להצעת שידוך נוספת, וברוך ד', העניין נגמר בכי טוב, והוא התארס עם המיועדת לו.

ראינו עין בעין שהקב"ה סובב את הרעיון הקודם כדי להביא את בנו מהארץ ולהכיר בינו לבין השדכן, כך שהשדכן יוכל להיות מליץ ישר ולהוביל לשידוך האמיתי שהוכרז לבנו ארבעים יום קודם היצירה.

ובסוף הוא גם קיבל את משאת נפשו - מגורים בארץ הקודש. מזל טוב ויישוב טוב!

× בקלי קלות ×

מספר הרב דוד ב. מבני ברק:

אני מתמודד עם ענייני פרנסה, ומסוגל לעבוד קשה בשביל חמישים שקלים לדוגמה. נדמה לי שאני הוא אותו אדם המתואר ב"ונתנה תוקף" במילים "בנפשו יביא לחמו". כל כך קשה אני עובד, כל כך הרבה אני מתאמץ, ואיכשהו מקושש פירורים מפה ומשם כדי להחיות את בני ביתי.

תודה לך, אני לא מתלונן, רק מספר על כך ששוב ושוב אני נוכח לראות איך אין קשר בין המאמץ לתוצאה. ומי שיגיד לי שאילו היו לו יותר שכל או כוח הוא היה משיג יותר, אספר לו את הסיפור הבא:

בסיפור הזה לא השקעתי מדי הרבה שכל. פשוט ראיתי את חבר שלי כשהוא שקוע ביגונו: כבר כמה שנים הוא מחפש לבת שלו שידוך, וכבר לא מציעים לו הצעות. היה לי אכפת מאוד לראות אותו ככה, כבוי, וביקשתי לשמח אותו. אמרתי לו, "עלה לי רעיון בשביל הבת שלך, מה דעתך על פלוני?"

זה לא שביררתי וחשבתי הרבה האם הם מתאימים. פשוט רציתי לשמח את חברי, שיראה שחושבים עליו ושלא שוכחים אותו. הוא מצידו חזר אליי למחרת ואמר לי, "הרעיון מצוין. ביררתי, ואנחנו רוצים להמשיך".

לא הייתה לי ברירה. אם הוא רוצה להמשיך, אז אני ממשיך. בלי שום מקצועיות מיוחדת התקשרתי לצד השני, הצעתי את הבת של חברי, וגם הם התעניינו במיוחד וחזרו תוך זמן קצר עם תשובה חיובית. השלבים הבאים רדפו זה את זה, ועד סוף השבוע מצאתי את עצמי עם מעטפה שמנה ביותר, של למעלה מעשרת אלפים שקלים.

ברוך ד', השידוך נסגר למזל טוב, ואני קיבלתי דמי שדכנות אחרי עבודה קלילה, של מסיח לפי תומו מתוך ניסיון לשמח ולתת הרגשה טובה.

שלא תבינו ששדכנים לא עובדים קשה. אני מכיר שדכנים שעובדים קשה מאוד, וכל פרוטה שהם מקבלים משלמת בקושי על העמל והיזע שהם השקיעו. אבל אני - לא שדכן. וכשהקב"ה רצה לתת לי הרבה כסף בבת אחת, הוא מצא את הדרך לתת לי את זה בלי עבודה קשה.

× כוחה של מילה טובה ×

מספר ר' יצחק צבי אברהם מבני ברק:

לאחרונה שוחחתי עם ידידי על ענייני פרנסה, ובמיוחד על הקושי של מחותנים לתת מה שהם הבטיחו. אמר לי ידידי, אתה לא הראשון שנבהל מלחתן. גם אני הייתי שם.

כשהתחלתי לחתן ילדים, עמדתי מול הסכומים הענקיים שאני צריך לתת בעיניים פעורות. לא היה לי שום מושג מאיפה להתחיל. הייתי נבון מאוד, והדאגות איימו לעשות בי שמות.

בחסדי שמיים ניצלתי מהן בעוד מועד, כאשר עליתי ובאתי לביתו של שר התורה מרן רבי חיים קנייבסקי זצ"ל ושאלתי אותו מה לעשות. איך אוכל לחתן את כל הילדים, בשעה שאני אדם רגיל מהשורה, ולא איזה גביר אדיר? אמר לי רבי חיים: "אתה חושב שיש קופסה אחת שממנה צריך לחלק לכולם, אבל זה לא כך. לכל ילד יש קופסה בנפרד".

לקחתי את הדברים אל ליבי, ואכן ראיתי ממש עין בעין איך אצל כל אחד מהילדים נפתח מעין חדש, משהו שלא יכולתי לחלום עליו קודם לכן. ברצוני לספר לכם על הפלא שהיה בנישואי הילד השני שלי:

ניגשתי למתווך ואמרתי לו, "תשיג לי דירה ברחבי הארץ במחיר נמוך". זה היה ההסכם עם המחותנים, שלילד הזה קונים דירה בארץ, בלי להתחשב במיקום שלה. אחר כך בני הזוג בעצמם יחליטו מה לעשות, האם לגור בה או להשכיר

15:58

אנחנו חוזרים הביתה. נסתדר בעזרת יהודים טובים, ובלבד שניצל מחילול שבת. הצלחנו לפלס דרך בין המכוניות עד לצומת, אנו עושים פרסה ומתחילים 'לטוס' בכביש הנגדי במהירות האפשרית. גם הכביש הזה עמוס למדי, כנראה אינני היחיד שהחליט לחזור לאנטוורפן. שקט משתרר ברכב. כולם דרוכים, מדי פעם מסתכלים על השעונים ונושכים שפתיים. תוך כדי אני מחייג למר שמואל קאהן, המזכיר הכללי של הקהילה היהודית בעיירה, ומדווח שאין להם חזן השבת. "אנחנו מנסים להספיק להגיע הביתה", אני אומר לו ומשתדל להישמע רגוע למרות תופי הלחץ שמתפופפים בתוכי, "מקווה מאוד שנספיק".

"בסדר גמור, הרב", מר שמואל מנסה לחשוב מהר, אני שומע את זה מטון דיבורו שנעשה חד, "ד' יעזור שתגיעו בזמן. אנחנו, כאן... ננסה להסתדר".

16:19

אנחנו מגיחים אל הרחוב בשאגת צמיגים, בדיוק כמו זו המתוארת בכל הספרים. הרכב איכשהו נכנס לחניה. עקום. קצת בולט. אנחנו קופצים החוצה עוד לפני שהמנוע כבה, רצים הביתה. אני מתנשף, אף פעם לא נכנסתי ככה לשבת. שוקי וארי מוציאים את הסירים מהרכב אל הבית, ואני דופק אצל השכן, שפותח את הדלת רגע אחר כך, מוכן ומזומן לצאת לבית הכנסת לתפילת מנחה.

"רב ישעיהו, יש לכם אולי פלטה?" אני פולט, מתנשף. "אהמ... כן, אני חושב שכן", הוא פונה לאחור. "מה קרה? אף פעם לא היית כאן בשבת?" הוא צודק. כבר כמה שנים טובות לא היינו בבית בשבת. שבתות אצלנו זה וואטרלו. הבעיה האישית שלנו היא רק חלק קטן מהעניין. מה יהיה עם התושבים, צריכים שמישהו ינהל את התפילות, יפגוש אותם בבית הכנסת ויכניס להם קצת אווירה של שבת?

"פקק עצום", אני מקבל בתודה את הפלטה המיותרת.

אנחנו מסתכלים על עצמנו: לבושים בגדי יום חול. ללא התארגנות כלל. הילדים מחשבים לבכות. גם אני. אמא שלהם כבר מנגבת כמה דמעות בסתר. הרגשת הנקיות רחוקה ממני כרחוק וואטרלו מאנטוורפן עם פקק נצחי ביניהן.

(מתוך מדור 'שטח פרטי')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

סיכוי! תוסיף". הוספתי שלוש אלף ש"ח, אבל המתווך המשיך ללחוץ: "יש הרבה הצעות, הסכום שכתבת פשוט מצחיק".
"אז נצחק", אמרתי לו, "יותר מזה אני לא יכול לשלם".

המתווך המשיך בתהליך עם עורך דין, ואני חזרתי הביתה עם ההבנה שייתכן שכל הנסיעה הזאת למכרז לא הייתה אלא היכרות עם כמה אמות חדשות בארץ ישראל. שתהיה מזה דירה לילד שלי? - אין סיכוי.

אבל כשד' רוצה, האמות החדשות הופכות להיות שלי. אחרי כמה שבועות אני מקבל טלפון נרגש מהעורך דין: "זכית במכרז!"
העורך דין שניהל את המכרז סיפר לי כי לא הסכום שכתבתי שכנע את הרופא למכור את הבית דווקא לי, אלא המחמאה שנתתי לו על החתולה שרצצה בחדר. "אני מעדיף לתת את הדירה לאנשים שמעריכים בעלי חיים", אמר הרופא, "והבן אדם הזה היה היחיד שאמר לי כמה החתולה יפה".

הדירה הזו התבררה כמציאה נפלאה. שילמתי עליה באמצעות משכנתא, שאותה אני מכסה על ידי השכרה של הדירה בימי הקיץ. בני הזוג מתגוררים בה, וכאשר אנשים רוצים לשכור את הדירה לשבת במשך השנה, הם נוסעים להורים ומרוויחים סכום נחמד.
ראיתי במו עיניי את חסדי ד', את הקופסה המיוחדת שנפתחת לשפע המיוחד שצריך כל אחד, ממש כמו שרבי חיים אמר.

אותה.

המתווך חיפש בשבילי, וחזר אליי עם מציאה: רופא זקן עומד למכור את הווילה שלו שבעפולה, בשיטת המכרז. קשה להאמין שתהיינה הרבה הצעות, ולכן יש סיכוי שאזכה במכרז.

נסעתי עם המתווך לעפולה, נכנסנו לווילה, ושם פגשנו בבעל הבית, הרופא הזקן. ריחמתי עליו. חשבתי על חיים שלמים שעברו עליו בווילה המפוארת הזו, שעתה אין לו כבר צורך בה. הוא עובר לדיר מוגן, ומי יודע האם יזכרו לו את הימים הטובים ואת תרומתו לבריאות הציבור. חיפשתי מילה טובה לתת לו, ולצערי לא יכולתי להחמיא לו על ארון ספרים יפה או על תמונה של מי מגדולי הדור; בבית לא היה שום דבר מכל אלה. את תשומת ליבי משכה רק חתולה פרוותית, שהצטנפה לה מתחת לכיסא בסלון.

אמרתי לו, "איזו חתולה יפה יש לך!"

הוא חיך, וממש נהנה מהמילה הטובה שמצאתי לומר. זה לא שאני חובב גדול של בעלי חיים, אבל עשיתי זאת לאחר שזכרתי שיש מעלה בראיית הטוב גם כשמדובר בבעלי חיים. יש מעשה מפורסם בחכם שהלך עם תלמידיו, והם ראו נבלה. התלמידים טענו שריחה רע, והחכם אמר להם, "ראו כמה לבנות שיניה".

סיפור זה הביא בעל 'החובות לבבות' לשבח, כך שבוודאי יש טעם לשבח חתולה שעודה בין החיים, אם יש אדם שנהנה מזה.

החלטתי להשתתף במכרז, וכתבתי את הסכום שאני מוכן לשלם. המתווך ראה את המספר שרשמתי ואמר, "כל כך קצת! אין לזה

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיוזקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד עלון 'השגחה פרטית'!

ראשית, עליי להודות ולברך את האחראים לעלון הנפלא, שהוא בגדר סם חיים של ממש. כל שבוע הוא מביא עימו חיוזק נוסף באמונה וביטחון. אפשר לומר כי העלון משביע את הנשמה ממש, ופוקח את ארובות העיניים לראות אך טוב כל הימים.

לפני תקופה סבלתי מהצטברות של אירועים רפואיים בזה אחר זה. באחד הבקרים פגשתי את הגה"צ ר' אלימלך בירדמן שליט"א, ושחתי לו את הדברים.

בתגובה הוא פתח את הסידור, והראה לי את שכתוב לפני פרשת העקידה, שאמירתה מגינה מכל חולאים רעים.

היה זה כמרפא לנפש. באותו יום התחלתי להקפיד על

אמירת פרשת העקידה, ובסייעתא דשמיא מאז הכול הולך למישרין. כבר מספר שנים הנני אוזח בתקנה זו, וברוך ד' במהלכן לא נתקלתי באירוע רפואי מעורר דאגה.

מצאתי לנכון לעורר נקודה זו על גבי העלון המרומם והכה נפוץ, ובטוחני שיהיו אנשים נוספים שימצאו נוחם בסגולה מרטיטה זו.

יהי רצון שתזכו להגביר חיילים לבורא יתברך, וחפץ הבורא בידכם יצליח.

בברכת התורה,

אליהו אסטרייכר, בני ברק

חתיכה שהזכירה את הברכה

מספר חיים אלעזר הקר מבית:

בדרך כלל, כשאני מסים לאלל ארוחת ערב אני ממש משתדל לברך מיד ברכת המזון, לפני שאני עובר לעסוק אחר יום אחד, רגע לפני שסימתי את ארוחת הערב, נשמעו דפיקות בדלת.

אף אחד מבני המשפחה לא יכל לפתח באותו זמן. נשארה לי שארית קטנה של לחם שעדין לא אכלתי. הנחתי אותה על השלחן וקמתי לפתח את הדלת. עמד שם הבן של השכנים: הוא בקש ללוות בטריות, ובדידו החזיק צעצוע מענין. הלכתי לבקש אשור מאמא שלי להלוות בטריות לשכנים, ולאחר מכן פניתי למחסן, שם היה עלי לחפש זמן רב עד שמצאתי את הבטריות. כשהגעתי לדלת, בקשתי מהשכן שיראה לי בדיוק מה עושים בצעצוע הזה, שסקרן אותי במיוחד. שכחתי לגמרי שעלי לברך ברכת המזון!

השכן הכניס את הבטריות והדגים לי כיצד המשחק פועל. הוא נתן גם לי לנסות. זה ארך כמה דקות. מבט בשעון גלה לי שנהיה מאוחר ופניתי להתארגן לשנה. בדרך לחדר הילדים, משום מה נכנסתי למטבח, ופתאום צדה את עיני חתיכת לחם שנשארה על השלחן. היה זה ה'ביס' האחרון, שלא הספקתי לאכלו. "אוי לא ברכתי ברכת המזון!"

נבהלתי בזכות חתיכת הלחם הנכרת בבת אחת, שהדפיקות של השכן הקימו אותי בדיוק ברגע החשוב שבו הייתי אמור להתחיל לברך!

חתיכת הלחם כבר הייתה יבשה, אבל את תפקידה - להזכיר לי את ברכת המזון - היא באעה היטב... מהרתי לטל 'מים אחרונים' והתישבתי לברך. ברוך ד'!

לזוי שהוא גלוי השגחה

מספר נחמן שמחה פלדמן מבית שמש:

בקיץ שלפני שנתיים, בכל יום שני אחרי הלמודים, הייתי נוסע למקום מסים. בערב שבעה עשר בתמוז, כשהסתמים הלמודים שכחתי לגמרי מהנסיעה. רק כשהגעתי הביתה נזכרתי פתאום שבצעם טעיתי, ועכשו הייתי אמור להיות במקום אחר. תוך כדי שנכנסתי אמרתי: "שלום! בטעות הגעתי ה-". והנה עוד לפני שגמרתי להסביר באה אמא שלי מולי ואמרה: "כמה טוב שהקדמתי! אתה צריך להסתפר היום מתחילים ימי בין המצרים ויהיה אסור להסתפר! בזכות הטעות תוכל להספיק לעשות זאת..."

פגישה יקרה בדרך הארכה

מספר ישראל מנחם לייפער מבית שמש:

יום אחד, אבא שלי בקש ממני להעביר שקית חשוכה למשפחה אחת שגרה ברחוב רבי יהושע. הרחוב הזה נמצא במרחק כמה רחובות מביתנו, ואת הדרך לשם אפשר לעשות ברגל בלי בעיות. אח שלי הצטרף אלי. צעדנו יחד, שמחים לקיים מצות כבוד הורים וגם להנות מ'טיול' נחמד. אבל בדרך חזר כבר היינו עיפים. "אולי נלך דרך החניה?" הציע אח שלי. חוץ מהדרך הרגילה לביתנו, יש קצור דרך שאנו משתמשים בו מדי פעם - דרך החניה עוברים לכניסה האחורית של הבנין. החסרון היחיד בדרך הזו הוא שמדבר בעליה.

התחלנו לצעד כך כמה פסיעות, אך החם הכבד והעיפות הקשו עלינו את ה'טפוס'...

"אולי בכל זאת עדיף ללכת בדרך ארכה שהיא קצרה?" שאלתי את אח שלי, והוא הסכים אתי: "אתה צודק!"

עדיף ללכת בדרך הנוחה והישרה, גם

אם היא ארכה יותר!"

שנינו כוון ופנינו אל הדרך הרגילה.

כשהתקרבנו לבנין שלנו, ראינו

נער מהקהלה שלנו, נער שאנו

מכירים היטב - מסתובב בין

הבנינים במבט מבלבל.

נגשנו אליו ושאלנו: "מה קרה? אתה

צריך עזרה?"

ברגע שהוא ראה אותנו, אורו פניו. "הו! זה אתם! בדיוק חפשותי

את הבית שלכם! בעוד שבועיים יש לי בר מצוה..."

"באמת? איזה יפיו" התלהבתי. "אנחנו מזמנים?"

"זהו, בדיוק בגלל זה אני כאן. חפשתי הרבה זמן את תבת הד"ר

שלכם, ולא מצאתי, אז תקעתי את ההזמנה בתבה של משפחת

כהן מהבנין הזה. לא ידעתי מה לעשות! והנה עכשו אתם כאן,

כמה טוב! תוכלו להוציא את ההזמנה ולהעלות אותה הביתה?"

"בואי!" שמח אחי. "רק תדע לך, שכמעט ולא פגשתי בנו... רצינו

לעלות מסביב... עכשו אני מבין למה ברגע האחרון החלטנו

להאריך את הדרך!"

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנגרטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

פרק 2
מתוך 4

מתוך 4

מספר הר"ר יוסף אהרן ברקו כהן שליט"א:

במסגרת הפעילות שלי כמפיץ עלוני 'השגחה פרטית' באשקלון עיר מגוריי, זכיתי להיות עד לסיפור מופלא אשר אירע עם אחד מידידי. וכך היה המעשה:

אותו יהודי עבר תאונת דרכים קשה מאוד. רכב שנסע מאחוריו מבלי לשמור מרחק כחוק, התנגש בו בעוצמה אדירה. הרכב התרסק לחלוטין, וכוחות ההצלה שהגיעו למקום נאלצו לנסר את הדלתות כדי לחלץ את ידידי, הנהג. מי שעמד שם התקשה להאמין שאפשר לצאת מתאונה כזאת בשלום.

אבל הוא יצא ללא פגע!

ואז התברר פרט מפתיע: בזמן התאונה הוא היה באמצע האזנה לסיפורי השגחה פרטית...

שכן, במקביל להפצת העלונים בעיר אשקלון, אני נוהג להפנות ידידים ובני משפחה להאזין לסיפורי השגחה פרטית ולהתחבר גם הם לאור האמונה. גם אותו ידיד התחבר לקו דרכי, ומאז נעשה למאזין קבוע.

ומאותו היום, הוא מגיע אליי מדי שבוע לקחת עלוני 'השגחה פרטית' כדי להפיץ אותם ביישוב שבו הוא מתגורר.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

✕ **המקום:** נהריה, שכונת אוסישקין.

✕ **נקודת החלוקה:** בתי הכנסת בשכונה.

ככל שמצפינים ומתקרבים לנהריה, נדמה כאילו הקצב מעט משתנה. הכבישים הסואנים נותרים מאחור, ואת מקומם תופסים האוויר הצלול, הרחובות השקטים, והאווירה הפשוטה והרגועה של העיר הצפונית.

זו עיר שרבים מתושביה שומרים תורה ומצוות, נוהגים כהלכה לפי המסורת היהודית, קובעים עיתים לתורה, ומבקשים לחיות חיים יהודיים של אמונה, ביטחון ושלווה.

בתוך העיר הזו שוכנת שכונת אוסישקין: שכונה מגוונת, עממית וחמה, שבה חיים יחד יהודים מכל העדות והחוגים. יש שם תימנים לצד אשכנזים ויוצאי עדות המזרח, צעירים לצד ותיקים; ולמרות הגוונים השונים, תוכלו להרגיש כאן את תחושת הקהילתיות והאחדות. כולם דואגים לכולם, אהבת ישראל במיטבה.

מדי שבוע עובר המפיץ בין בתי הכנסת שבשכונה, ומניח את עלוני 'השגחה פרטית' על גבי השולחנות, או בעמדות המיועדות לעלונים. בתחילה נטלו אותו אנשים בהיסוס, אך בשבוע שלאחר מכן הם כבר ביררו היכן ניתן להשיג את העלון של השבוע.

לאט-לאט הפך העלון לחלק בלתי נפרד מהחיים בשכונה. יהודים ממתנינים לו, קוראים בו בשקיקה, ומתחזקים מכל סיפור, מדור או אמרה קצרצרה. יש הנוטלים אותו לביתם לשבת, יש המעיינים בו בין מנחה לערבית, ויש גם שמבקשים במיוחד לקבל כמות של עלונים, לחלק לשכנים או לחברים לעבודה.

כי בתוך טרדות החיים, הפרנסה וההתמודדויות של היום-יום, כמה מילים של אמונה וביטחון המביאות עימן רוגע ושלווה יהודית פשוטה וטהורה - מסוגלות לפעמים להאיר לאדם לשבוע שלם.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזדה חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

השגחה
פרטית

בס"ד, בעקבות הצטרפותם של אלפי מאזינים חדשים לקו "השגחה פרטית", פתחנו מספר נוסף. שמרו עכשיו את המספר החדש, חייגו והתחברו גם אתם לאור האמונה וההשגחה הפרטית שמחזק אלפים ורבבות ברחבי העולם.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ ישראל בן שיינדל לרפואה שלמה
✕ פייגא דבורה בת זלטה לזיווג הגון בקרוב ממש
✕ אליעזר בן זלטה לזיווג הגון בקרוב ממש

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנח.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.